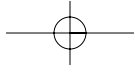

FALUSI MÁRTON

Vendégségben Nagy Lászlónál

*Tanulmányt soha többé, csak belefirkál a műbe,
lépcsőfordulós logikán tagadásmélyre hűl le.
Mondják, látványos, de túlírt, huzatos időbe tárva
rosszul szigetel, az összes sort kifűteni drága.
Képzletükre srófolnak betűláncszem-strófákat,
szemtengelyre csörlőzik föl, beleszavarodnának.
Sötétzárkát, felejtést tréfából magukra csuknak,
szöknének álkacagásban, megrendültségen csuklya.
A szabadság zárat cserél, s munkáját kiszámlázva
mint hitelező kényszerít adósrabszolgaságba.
Mondják, a líra véges, történelme veszteséges,
ha zsarnokság nem tart ellent bajvívó lényegének.
Először a metaforák ménesét kergetik szét,
végül pajtájuk, a mennybolt pokol-pincészetig ég.
Hol betörik, idomítják, az igazság ott honos,
Pegasus tört kengyelébe idegen csizma tapos,
véknyába sarkantyúját mélyeszi be betyke sarok,
szóra, hogy rangosan lépjen, nem patkol senki ragot,
combos nyereg ki nem dörzsöl, ahogy sorvéget se rím –
növekvő számú az alság, lóhátról költő lering.
Bűneink billentyűzárját látomás fel nem oldja,
két messzi végtelentől kisül kombinációja.
Lerántott vasfüggönyből szakad ki dal, elektróda,
sistergő herzek, szikrás wattok gyökerekbe fojtva.
Féktelen csődöröd habzó pofájába zablát rak
korunk, a bős idomár, de zsokédnak ki szab gátat?
Iramod ki rántja vissza, vágtnak ki vet véget?
Botlanak bokán vert hangok ajak-ugrókötélbe.
Mondják, minden esemény megtörtént, s a szöveg hamis,
mely maga vonja meg tágan világa határait.
Mi közöm hozzád, költő, se falvam, se diktatúrám,
abonnan származhatnék, s hol botütést mér az úr rám.
Rejtelveink kibontva, nem féllünk, semmink se sajog,
Ady elárvult ostorát minek csördíti karod?
Mivel táplálnál tovább fuldokló szindbádi lángot?
Bajnokból gondnokká lett Balassi hivatalt váltott!
Nyüvek rágcsálják, molyok petézik tele halálot,
úgy írni, ahogy lehet, határozottan ajánlott.*

[*Falusi Márton verse*]

*Vonuló elefántcsorda hátán hömpölyögsz, áradsz,
lányékból vér kiszökken, zsákmánya után vadállat,
tárgyainkat szétkergetve új téma után a nyelv
elektronná, agyérögörccsé zsugorgat, s magába nyel.
Abogy lehet, úgy írni nem szabad – mennyire tudtad,
hiszek benned, merész költő, hatalmas vershadúr vagy!
Vezényeld sereged útját örök falaink ellen,
azok nem dőltek le, csak Jerikó körül a jellem.
Porig aláz-e rontást nyolcvankilenc trombitaszó?
Hétangyal-rezesbanda rázendítsen, hogy RIADÓ!*

*Ne haragudj, minek is zúdítom nyakadba mindezt,
szavadhoz kor nem férhet, tanácstalanságot birdet.
Sóváran lesné, mi fűt, miféle szén, atom, olaj
mozgósít, mardos egyre: a szólásnál többért szólalj?
Irigykedik, de torkát a szótlanság elszorítja,
nem mondhatja ki magát, nincs – miről szólhatna –: titka.
Túl sokáig maradtam, ne tagadd, terbessé váltam,
versedben hiába vártam, veregetnéd meg vállam.
Nem ügyelsz rám, szuttyongatnak vérszomjas vendégeid,
kik hátad mögött, jaj, nézd csak, barátod felképelik.
Mit beszélek, Magasságos, hisz eleven halott vagy!
S mint ünneplő társaság egy szem pogácsát ha ott hagy,
mit elvenni nem illik, s az est végére kiszárad,
lírád vak senkiföldjén így hagytál hátra – hiánynak.*

